

tako, kot takrat, ko je bil še študent. Samo jedenkrat so ga spravili v zadrego, ko so ga namreč vprašali, kako da ima pohabljeno nogo; nekaj je mrmral o nekaki nesreči, a videlo se je, da mu vprašanje ni po volji. Jaz mu seveda nisem verjel, Bog ve, kako je naletel bolezen, pa mislim da po poštemem potu ne, ker bi ga sicer vprašanje ne spravilo v tako zadrego. One dni, kar je bil pri nas, obnašal se je tako, da smo ga bili kmalu vsi siti. Nobena stvar mu ni bila po volji, rentočil in klel je pa, da se ga je vse balo. Prav veseli smo bili, ko smo se ga znebili. Lahko bi ljudem kaj pomagal pri lahkkih opravilih, pa mu ni dišalo; raje je postopal in popival. Če je le imel kak krajcar v žepu, visel je v gostilni, da je vse zapravil. Čez kakega pol leta pa je izginil iz občine. Pravijo, da je šel v mesto k bratu, ki ga je večkrat vabil k sebi. No, sedaj ga nam pa zopet obetajo; veseli ga gotovo nikjer ne bodo. Vidiš, tako daleč je prišel sin bogatega posestnika, nekdanji učeni študent, da se ga vse boji in ogiblje. Toda čas je, da gremo spat; tvoji radovednosti sem ustregel, le glej, da ne bo zastoj! Pa saj si menda že zaspal“, rekel je, videč, kako nepremično sem se ga tiščal, sloneč mu na strani. No, tukaj je mož dejal sicer malo preveč, ker sem še prav bistro gledal in poslušal bi ga bil še tako dolgo, kakor sem ga že; ker pa ni bilo drugače, moral sem ga ubogati. A zaspati dolgo nisem mogel. Oni pijanec na cesti in pa Petrač sta mi hodila po glavi in kar nisem se ju mogel iznebiti. Še v spanju mi nista dala miru in veliko se mi je sanjalo o njiju, pa že ne vem več dobro, kaj. (Dalje prih.)

Kaj so nam pripovedovali naš dedek?

(Spisal Zorán.)

2. Zakaj ima zajec kratek rep, in zakaj črti medved lisico?

Medved si je hotel okopati gorico. Poiskal si je pomagačev in je dobil lisico, volka in zajca. Za obed je priskrbel svojim kopačem sod medú in ga je shranil v gozdu tik gorice.

Ko so nekoliko časa kopali, se je naveličala lisica dela. Zaželela si je medú, rekla je, da mora iti v gostijo na ženitnino in je odšla v gozd. Vlegla se je v senco in srebal med iz soda. Ko ga je izpila četrta soda, se je vrnila h kopačem.

„No, kako je nevesti ime?“ je vprašal medved.

„Prej ji je bilo ime celota, sedaj pa tričetrtnika“, se je odrezala lisica in pričela zopet kopati.

Solnce je pripekalo in lisici se ni ljubilo delati, bila je lena. Rekla je: „Moja sestrana se je omožila. moram iti na gostijo“, in je odšla v gozd. Spila je zopet četrta soda medú in se vrnila v gorico.

„Katera sestrana se je omožila?“ je vprašal volk.

„Tričetrtnka, sedaj pa ji je ime polovica“, je odgovorila.

Lisici se pač nikakor ni ljubilo delati, odšla je zopet v gozd na „gostijo“. Počinila si je v senci in spila zopet četrt soda medu.

„Teta, kdo se je pa sedaj ženil?“ je vprašal zajec?

„Ej, polovica se je omožila, sedaj se imenuje četrtnka.“

Isti dan je solnce močno pripekalo, vsem je tekel pot po čelu. Bilo je menda okoli najstih predpoldnem, ko je „morala“ iti lisica že četrtič na „gostijo“. Izpila je še ostali med in šla na delo.

„No, kdo se je pa že ženil?“ je vprašal medved nevoljen, da lisica vedno odhaja od dela.

„Moja sestrana četrtnka, sedaj ji je ime praznota, in upam, da se ne bode več možila.“

Ko je zvonilo poldne, je rekel medved: „Le pustite delo, pojdimo obedovat. Sod medu sem pripravil, dober bode.“

Šli so veseli, kar sline so se jim cedile, posebno medvedu in lačnemu volku. Ko so našli sod prazen, so se spogledali in vprašali: „Kdo je med izpil?“ Nobeden ni vedel.

Lisica se je delala nedolžno in je rekla: „Jaz pa vem, kako izvemo tata. Ker je danes jako vroče, vlezimo se na solnce, in oni, ki je izpil med, ga bode izpotil.“

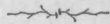
Vsi so bili zadovoljni in so se vlegli na solnce. Medved, volk in zajec, ki so ves dopoldan trdo delali, so bili trudni in so precej zaspali. Lisica pa se je tiho splazila v gozd, pobrisala s tace po sodu in šla ter namazala zajca. Vzbudila je medveda in volka ter rekla: „Glejta, ta-le je izpil med, se že poti.“

Volk in medved sta planila nad zajca in bi ga bila gotovo raztrgala, da ni prestrašen zbežal. Ker je moral medved ostati pri gorici, ni letel za zajcem, le volk je zdirjal za bežečim uhačem.

Dolgo ga je lovil, a ni ga mogel dobiti. Pribežal je zajec do plota in ker ni mogel takoj prek, ga je dohitel volk. Baš ko je skočil zajec preko plota, hlastnil je volk s čeljustmi za njim, a odgriznil mu je le pol repa. Predno je skočil še volk preko plota, je zajec srečno ušel.

In od istega časa ima zajec tako kratek rep, ker mu ga je volk odgriznil polovico.

Pozneje se je izvedelo, da je lisica izpila med, in od tedaj črti medved vse, kar je lisičjega rodu.

Sneg pada . . .

Sneg pada, sneg pada
Na krajino širo,
In srca vsa mlada
Drhtijo nemirno.

Življenje vse hira,
Mrtva je poljana,
Mladost nam umira
Bodočnost — neznana.

Tatjan.

